

Таким чином, запропонований алгоритм може стати у нагоді вітчизняним підприємствам, які мають на меті інтеграцію в інформаційну економіку і які вже запровадили електронну комерцію поряд із традиційною діяльністю.

Виокремлення цих етапів дозволяє визначити ті важливі питання, що потребують виважених й своєчасних управлінських рішень і від прийняття яких буде залежати вибір щодо впровадження оптимальної моделі електронної комерції відповідно до поставлених перед нею цілей та задач, її ефективне функціонування, перспективи з її вдосконалення в майбутньому, ступінь інтеграції підприємства в інформаційну економіку.

Список використаних джерел:

1. Пушкарь А.И. *Стратегическое управление развитием электронного бизнеса и информационных ресурсов предприятия (модели, стратегии, механизмы)*. Научное издание / А.И. Пушкарь, Е.Н. Грабовский, Е.В. Пономаренко. - Харьков: Изд. ХНЕУ, 2005. - 480 с.

2. Rayport J.F., Jaworski B.J. *Introduction to e-Commerce*. – New York: McGraw-Hill, 2002. – 664 p.

Володимир ПИТЛЯР
науковий керівник
к.е.н., доц. Баран Р.Я.
ІФННІМ ТНЕУ

СВІТОВИЙ ДОСВІД РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Світовий досвід показує, що вихід з економічної кризи неможливий без активізації інноваційної діяльності підприємств. Інноваційний напрям розвитку, який тісно пов'язаний з наукою та організаційним впровадженням, є запорукою високого рівня конкурентоспроможності та сталого розвитку. Проте на сучасному етапі розвитку економіки спостерігається сповільнення інноваційних процесів у системі господарювання.

Сучасне суспільство не тільки формується під впливом технологічних змін, але водночас регулює напрям їх розвитку. З огляду на це, підприємства, що існують в межах певної формації, відрізняються способом координування та управління економічною діяльністю, який позначається на формах, структурі, засобах і методах управління, а також інноваційній активності. Розвиток наукомістких технологій обмежується не лише економічною системою, а також такими важливими характеристиками, як ВВП, обсяг промислового виробництва, рівень зайнятості, організаційно-виробничий потенціал суб'єктів господарювання, досвід проектної діяльності тощо. Так, у розвинутих країнах частка технологічних інновацій у складі ВВП становить від 70 до 90 % [1].

Світовий досвід підтверджує, що для успішного переходу економіки на інноваційний шлях розвитку, передусім необхідним є посилення регулюючої

ролі держави у цьому процесі. Це підтверджує досвід усіх розвинених країн світу (табл. 1). Серед основних заходів можна виділити тісну співпрацю урядів країн з виробничими та науковими секторами, державну підтримку та преміювання дослідників і проєктантів, сприятливе законодавче середовище тощо.

Однак, застосовуючи досвід інших країн, потрібно робити це не в порядку виконання порад чи вказівок зарубіжних фахівців, а після докладного вивчення його придатності для українських умов.

Рушієм, який здатний розвивати і впроваджувати технологічні інновації та забезпечувати стійке функціонування економіки країни, повинен слугувати інноваційний напрям розвитку підприємств. Застосування інновацій має мультиплікативний ефект – реалізація інновацій на підприємствах певного виду економічної діяльності спричиняє необхідність впровадження інноваційних проєктів на підприємствах інших галузей.

Таблиця 1

Світовий досвід підвищення інноваційного розвитку підприємств [2,3]

Країни	Заходи
Великобританія	Зменшення податку на прибуток венчурних підприємств. Система страхування засобів, які надаються венчурним підприємствам. Субсидії на проведення досліджень і розробку нових видів продукції або процесів. Субсидування малих інноваційних підприємств (відшкодовуються витрати на нововведення).
Італія	Податкові пільги у разі придбання передової технології. Пільгові кредити на технологічні нововведення.
Канада	Інтенсифікація наукових розробок та розширення інноваційної інфраструктури. Зростання кількості зайнятих у науці. Преміювання розробників. Податковий кредит.
Німеччина	Зростання асигнувань в інноваційну сферу. Цільові безоплатні субсидії підприємствам, які освоюють нову технологію. Пільгові кредити. Податкова знижка на приватні інвестиції в НДДКР.
США	Тісна співпраця федерального уряду, корпоративного та академічного секторів. Пільгове оподаткування венчурних підприємств та тих, які здійснюють НДДКР. Відсутній податок на оренду венчурних підприємств.
Франція	Державні дотації організаціям, які займаються науково-дослідними роботами за контрактами. Не обкладаються податками фінансування ризикових проєктів.
Японія	Значні асигнування малого та середнього бізнесу. Фінансування корпоративного сектору, ФІП та бюджетних програм. Значні премії винахідникам. Урядова організація гарантує повернення фінансових коштів, які були вкладені у венчурні підприємства.

Інноваційний напрям розвитку підприємств є широкомасштабним, оскільки зачіпає не лише організаційний, технічний і технологічний уклади підприємств, але й сприяє їх соціальному розвитку та екологічній безпеці.

Список використаних джерел:

1. Адамов Б.И. *Инновационное развитие современной Украины в контексте развития и внедрения нанотехнологий // Прометей: регіональний збірник наукових праць з економіки.* – Донецьк: ДЕГІ, 2007. – Вип. 3(24). – 466 с.
2. *Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів.* За заг. ред. проф. В. І. Полохала [Електронний ресурс] // <http://kno.rada.gov.ua/komsviti/control/uk/doccatalog/list?currDir=48718>
3. Силаев В.П. *Стратегия конкуренции и инвестиционной политики: Уроки компаний Японии, США и стран Западной Европы // Международный бизнес России.* – 1995. – № 7. – С. 27–31.

Вікторія КОТЛЯР
науковий керівник
д.і.н. проф. Пилипів І.В.
ІФННІМ ТНЕУ

ВПЛИВ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ НА СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО УКРАЇНИ

Шлях євроінтеграції складний та тернистий. І у кожній країні він різний. Для України співробітництво з Європейським Союзом залишається пріоритетним напрямом зовнішньої політики України. Інтеграція в європейський політичний, економічний та соціальний простір створить додаткові можливості для модернізаційного та інноваційного розвитку держави та суспільства. Відносини України з Європейським Союзом у сучасній зовнішньо і внутрішньополітичній ситуації мають для неї винятково важливе значення. Йдеться про можливості здійснення Україною стратегічного вибору на перспективу, від якого залежатимуть місце і роль нашої держави у новій системі міжнародних відносин, у тому числі економічних і валютно-фінансових [1].

Намір керівництва країни найближчим часом укласти Угоду про асоціацію та Зону вільної торгівлі з ЄС потребує активізації процесу оновлення та вдосконалення законодавства в сфері державної підтримки сільського господарства з урахуванням нових вимог. Глава 17 розділу 5 згаданої Угоди, присвячена сільському господарству та розвитку сільських територій, визначає основні напрямки співпраці сторін, що охоплюватиме, серед іншого, наступні сфери: «сприяння взаємному розумінню політик у сфері сільського господарства та розвитку сільських територій; посилення адміністративних спроможностей на центральному та місцевому рівнях щодо планування, оцінки та реалізації політики; заохочення сучасного та сталого сільськогосподарського виробництва із урахуванням необхідності захисту навколишнього середовища та тварин, зокрема поширення застосування методів органічного виробництва та використання біотехнологій серед іншого